

ת"פ 54025/08/19 - מדינת ישראל נגד רון הררי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 54025-08-19 מדינת ישראל נ' הררי

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	רון הררי

החלטה

לפניי בקשת המבקש להורות על ביטול כתב האישום כנגדו, בטענה של הגנה מן הצדק - בעילה של אכיפה בררנית ואפליה.

בין היתר טוען הנאשם כי היה על המאשימה לערוך עמו הסדר מותנה ולא להגיש כתב אישום, שכן הוא נעדר עבר פלילי, האירוע חריג בנוף חייו, הוא שיתף פעולה בחקירה ולקח אחריות על חלקו.

רקע ועובדות:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, פציעה - עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין ועבירה של תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 26/7/18, בשעות הערב, התקיימה הופעה ב"לייב פארק" ראשון לציון, אליה הגיעו בני נוער רבים ביניהם המתלונן, כמו כן הנאשם, בחורה ובחור נוסף.

עובר להופעה, צרכו הנאשם, והשניים הנוספים משקאות אלכוהוליים.

בתאריך הנקוב לאחר השעה 23:00, המתלונן וחברו עמדו בשורה הקדמית לבמה והנאשם וחבריו עמדו מאחוריהם. לאורך המופע, הפריעו הנאשם והבחורה למתלונן ולאנשים שעמדו סביבם. המתלונן ביקש מהם להפסיק לדחוף אותו. בתגובה לכך, הנאשם והבחורה החלו לגדף את המתלונן וחברו, והנאשם התקרב למתלונן.

כתגובה קרא המתלונן בבקשה לעזרה למאבטח (להלן: "**מאבטח 1**") וזה התקרב על מנת לעצור את הנאשם ממעשיו. בו בזמן ביקש במכשיר הקשר שישלחו מאבטחים נוספים לסייע לו.

המאבטחים (להלן "**מאבטח 2**") ו "**מפקד האירוע**") הגיעו יחד עם שוטר (להלן: "**השוטר**") לסייע למאבטח 1. השוטר ביקש מהנאשם לצאת מהקהל אך הנאשם התנגד. כאשר התבקש הנאשם בשנית לעזוב עם המאבטחים החל להתנגד ולהתפרע וניסה להימלט אל תוך הקהל.

או אז, מאבטח 2, מפקד האירוע ומאבטח נוסף החזיקו בנאשם על מנת להשתלט עליו ואזקו אותו בידיו וברגליו.

בתגובה, הנאשם גידף את השוטרים, היכה באמצעות אגרופו בגופו של מפקד האירוע ונשך את השוטר ברגלו ובאגודל השמאלית.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו חבלות לשוטר ברגלו ובאגודל, השוטר נלקח לחדר מיון נזקק לטיפול רפואי ולנטילת אנטיביוטיקה.

טענות הנאשם:

לטענת הנאשם, המאשימה סירבה להעביר את עניינו להליך של הסדר מותנה. מדובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, כשהאירוע הינו חריג בנוף חייו. הוא שיתף פעולה בחקירתו המשטרתית ונטל אחריות על חלקו, מנגד התנהלות המשטרה באירוע זה אינה בהכרח ראויה.

כתב האישום לא מגלה את דרך ההתנהגות של השוטרים כלפי הנאשם, עת הרימו אותו והוציאו מהמקום, התקיפות המיוחסות לנאשם, לא נעשו בכוונת מכוון לפגוע אלא מתוך ניסיון נואש של אדם להשתחרר מאחיזת השוטרים, כאשר כלל לא הבין מדוע השוטרים אוחזים בו.

עוד טען ב"כ הנאשם כי כתב האישום לא מתאר את התנהגות השוטרים, עת חשדו כי הנאשם בעל נטיות הומוסקסואליות ושאלו אותו האם נשא של מחלת האיידס.

לטענת הנאשם, מעיון בהסדרים מותנים שמפורסמים ברשת, עולים כי במקרי תקיפה חמורים יותר, הועבר עניינם של הנאשמים למתווה של הסדר מותנה.

הנאשם בבקשתו הפנה למספר תיקים בהם הופנו נאשמים להליך של הסדר מותנה. לדידו, המקרים אותם פרט מלמדים כי אף בענייננו היה ראוי להעביר את עניינו של הנאשם למתווה של הסדר מותנה.

הנאשם עומד בכל התנאים הנדרשים לקיומו של הסדר מותנה:

א. החשוד הודה בעובדות המהוות עבירה.

ב. לחשוד אין עבר פלילי בחמש השנים האחרונות.

ג. לחשוד אין חקירות או משפטים פליליים תלויים ועומדים באותה רשות, לפי העניין, שאינם חלק מההסדר.

ד. נטילת אחריות גם בחקירה במשטרה.

בית המשפט הדן בהליך פלילי מוסמך לדון בטענות בדבר פגמים שנפלו בהגשת כתב אישום וכי החלטות מנהליות של המאשימה נתונות לביקורת בכלים מנהליים על ידי בית המשפט.

לטענת ב"כ הנאשם, כדי להוכיח אפליה, אין הכרח בהוכחת מניע פסול, די בהוכחתה של תוצאה מפלה.

טענות המאשימה:

בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, טענת הגנה מן הצדק נועדה למנוע מקרים בהם "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית".

לטענת המאשימה, לא כל מעשה נפסד שעשו רשויות החקירה או המאשימה, יש בו כדי להצדיק ביטול כתב אישום מטעמי הגנה מן הצדק.

לטענת המאשימה, הנאשם מואשם בתקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עבירת תקיפת שוטר היא עבירה מיוחדת במובן זה שמחד גיסא אינה פשע ומאידך גיסא קבע בצידה המחוקק עונש מאסר חובה. לטעמה של המאשימה, הוראות החוק המובאות כאן בהערת שוליים מחייבות בחינה מדוקדקת במיוחד של האפשרות לערוך הסדר מותנה, וזאת משני טעמים.

הטעם האחד לכך הוא ה"סתירה" בין ההוראה המחייבת הטלת מאסר לבין האפשרות לקיים הסדר מותנה אך ורק במקרים בהם עמדת התביעה לעונש אינה עולה כדי מאסר (בעבודות שירות או מאחורי סורג וברח).

הטעם השני לכך הוא הקניית הסמכות לבית המשפט לקבוע את אותם מקרים מיוחדים בהם ניתן יהיה להסתפק בעונש מאסר שיהיה כולו צופה פני עתיד.

לטענת המאשימה, סנקציה מנהלית שאינה עולה בקנה אחד עם הטעמים לעיל תהיה מקלה וכמעט בניגוד לעמדת המחוקק, באופן ששמור למקרים נדירים, ולא כפי שמתקיים בתיק זה.

עוד טוענת המאשימה, כי הנאשם אינו עומד בתנאי הסף הנדרשים לסגירת תיק מותנה, שכן תובע רשאי לסגור תיק בהסדר, בין היתר שעה שהעונש המתאים לחשוד, אינו כולל מאסר בפועל (לרבות עונש של עבודות שירות). עמדתה העונשית של המאשימה, היא לעונש מאסר בפועל, ענישה אשר תואמת את מתחם הענישה שאושר בבית המשפט העליון (רע"פ 1643/16).

המאשימה אינה חולקת על טענת הנאשם שלפיה ישנם תיקים שעניינם בעבירה הרלוונטית, בהם נערכו הסדרים מותנים, ואולם, אין בעובדה זו כדי לקבוע שיש לערוך הסדר גם בתיק זה, שכן ישנם גם תיקים רבים בהם נאשמים הועמדו לדין בעבירה זו.

זאת ועוד, הפניית הנאשם להליך של הסדר מותנה אינה זכות הקנויה לו, אלא נתונה לשיקול דעת המאשימה והיא פרי שקלול נתונים מגוונים הקשורים בעבירה עצמה, נסיבותיה ונסיבות הנאשם. על פי החוק תובע "רשאי" לא להעמיד לדין חשוד, קרי לתביעה נתון שיקול הדעת בשאלה האם להציע לחשוד הסדר מותנה או להחליט כי יש להעמידו לדין.

לטענת המאשימה, אין ראוי כי התיק יסתיים בהליך מותנה: מדובר בנאשם שבמהלך ערב אחד, היה מעורב באירוע בו נכחו שלושה מעורבים- מתלונן, מאבטח ושוטר. כמו כן, הנאשם תקף שוטר ומאבטח, כך שהכה באמצעות אגרופו בבטנו של המאבטח (מפקד האירוע) ונשך את השוטר השני בשני מקומות ברגלו ובאגודלו. כתוצאה מכך, השוטר נזקק לטיפול רפואי.

המאשימה סבורה כי נסיבות התיקים אליהם הפנה הנאשם שונות מהמקרה שלפנינו, ואין בהם כדי להצביע על אכיפה

בררנית, שכן בכל יתר המקרים, לא מדובר באירוע של מספר מעורבים, לא מדובר על תקיפת שני אנשי אכיפה - שוטר ומאבטח, באמצעות אגרוף ונשיכות גם יחד ואין מדובר בשוטר שנזקק לטיפול רפואי כפי בענייננו.

אין בהתנהלות המאשימה, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות המצדיקה את ביטול כתב האישום, כפי שטוען ב"כ הנאשם.

שיקולי המאשימה אינם חורגים ממתחם הסבירות ואינם נוגדים את תחושת הצדק וההגיונות. החלטת המאשימה הינה עניינית ומבוססת על מדיניות האכיפה של התביעה במקרים מסוג זה.

אי היעדרות המאשימה לקיום הסדר מותנה, אפילו אם הנאשם עומד בתנאי הסף (מה שכאמור אינו חל במקרה זה), אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט הנכבד.

באשר לטענת ב"כ הנאשם, כי ישנה אי בהירות בהנחיות המאשימה בקביעת קריטריונים אחידים באשר להעמדה לדין בעבירות דומות, טענה המאשימה כי חזקת התקינות המנהלית עומדת לזכותה. לפיכך, שעה שהוסברו מה השיקולים והנסיבות שעמדו לנגד עיניה של התביעה, יש לדחות גם טענה זו.

דין והכרעה:

הבסיס המשפטי לטענת הגנה מן הצדק מעוגן בסעיפים 149 (10) ו- 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982.

נראה, כי אין מחלוקת בין הצדדים, על כך שבית המשפט הדן בהליך פלילי, מוסמך לדון בטענות בדבר פגמים שנפלו בכתב האישום וכי החלטות מנהליות של המאשימה, נתונות לביקורת בכלים מנהליים על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי (בג"צ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 6.2.06); בג"צ 6887/13 **קניאס נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 12.1.14); בג"צ 1382/13 **פלוגי נ' בית המשפט המחוזי בחיפה** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 27.2.13)).

סעיף 62 לחסד"פ מעניק לרשויות התביעה, שיקול דעת אם להעמיד לדין אדם אם לאו - שיקול דעת היוצר קשת אפשרויות סבירות. כאשר, הרשות נדרשת לפעול בשוויון, גם בגדרי שיקול הדעת. השוויון אינו טכני, פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן.

התביעה היא בעלת הסמכות בנושא העמדה לדין ומשכך הדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשות מרחב תמרון רחב בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתובע קיבל החלטתו תוך שקילת השיקולים הרלוונטיים, תוך בחינת האינטרסים והערכים השונים ואלה בלבד ושפעל בתום לב, הגיונות ללא הפליה ובסבירות.

החלטה זו מצריכה מומחיות, ניסיון ומקצועיות הנתונים לרשות התביעה.

סעיף 67 א(ד)(1) לחסד"פ (א)(ד)(1) קובע את האפשרות לסגור תיק נגד חשוד בהליך של הסדר מותנה. הליך זה, הינו

הסכם בין התביעה לחשוד, לפיו החשוד מודה בביצוע עובדות המהוות עבירה, ומחויב לקיים את התנאים שפורטו בהסדר, וזאת כנגד התחייבות התובע להימנע מהגשת כתב אישום וסגירת התיק שנפתח כנגד החשוד (הנחיית היועמ"ש 4.3042 - תיקון 66 לחסד"פ).

הליך של הסדר מותנה, נועד לחול במקרים של עבירות קלות, או עבירות שבוצעו בנסיבות מקלות הנוגעות לחשוד שביצע את העבירה. בדברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), התשס"ט (2008). ההסדר מאפשר דרך חלופית להעמדת חשוד לדין פלילי.

למעשה, ההחלטה אם לערוך הסדר מותנה אם לאו, היא נדבך של החלטת התביעה בשאלת העמדת חשוד לדין או הימנעות מכך. לרשויות התביעה שיקול דעת עצמאי, לצדו - הביקורת השיפוטית על מנגנון קבלת ההחלטות הוא מצומצם ומתפרש בעיקר על שאלות הנוגעות להגיונות ויושר, תום לב, טוהר מידות, ניגוד עניינים וכדומה. בביקורת על ההחלטה בדבר העמדה לדין, בית המשפט צריך להפעיל "מידת ריסון כפולה ומכופלת" (בג"צ 5675/04 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 19.8.04)).

סעיף 67א(ב) לחסד"פ, קובע כי תובע רשאי להציע לחשוד הסדר אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יש בו כדי לענות על העניין לציבור. סעיף 10 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה 4.3042) שעניינה: "**נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 - הסדר מותנה**" הנחיה מעודכנת ליום 6.9.17 (להלן: "**ההנחיה המאוחרת**") קובע כהאי לישנא:

"[...] יובהר, כי אין בהסכמת רשות תביעה לערוך הסדרים מותנים בעבירות המנויות בנספחים כאמור, כדי לשלול את סמכותה להעמיד חשודים לדין בעבירות אלה, כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת, ובכלל זה בהתקיים נסיבות מחמירות".

מכאן, שאי היעדרות התביעה לקיום הסדר מותנה, אפילו הנאשם עומד בתנאי הסף, אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט.

במקרה שלפניי, הבהירה המאשימה כי השיקולים שעמדו בבסיס החלטתה להגיש כתב אישום נגד הנאשם תחת הסדר מותנה, הינן נוכח נסיבות התיק, באירוע המיוחס לנאשם נכחו שלושה מעורבים: מתלונן, מאבטח ושוטר, הנאשם תקף שוטר ומאבטח והשוטר אף נזקק לטיפול רפואי. עתירת המאשימה היא לעונש מאסר בפועל, שאינו נכנס תחת הקריטריונים של הסדר מותנה.

עמדתה העונשית של המאשימה, תואמת את מתחם הענישה שאושר בבית המשפט העליון ועמדה עונשית זו אושרה על ידי מותבים שונים בתיקים רבים (ראו למשל רע"פ 1643/16 **שלמה ביטון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 2.3.16)).

עוד טענה המאשימה ואף בית המשפט עיין בתיקים אליהם הפנה ב"כ הנאשם, ואולם הנסיבות שונות, ובמקרה נוספים אחרים, המאשימה כן בחרה להגיש כתב אישום כנגד נאשמים בתיקים אחרים ולא לנקוט בהליך של הסדר מותנה.

משכך, ובנסיבות האמורות, סבורני, כי ללא קשר לשאלת העונש אשר יוטל בסופו של דבר על הנאשם, היה יורשע בדין, לא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה האמורה נגועה בחוסר תום לב או בחוסר סבירות.

לא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה מונעת ממניעים זרים, משיקול דעת בלתי סביר או בטיעון שהוצג בחוסר תום לב. מובן הדבר שבבחינת סבירות החלטתה של התביעה להגיש כתב אישום, בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעת המאשימה בשיקול דעתו שלו ואינו שם עצמו בגדר "תובע על" (בג"צ 5675/04 לעיל).

עוד בעניין זה יצוין, כי אף בשורה של החלטות נקבע כי על אף שמחובתה של המאשימה לשיקול קיומו של הסדר מותנה, אין היא מחויבת, גם אם הנאשם עומד בתנאי הסף להימנע מהגשת כתב אישום תחת עריכת הסדר מותנה עמו (ת.פ. (רמלה) 11804-06-15 **מדינת ישראל נ' טובול** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 7.4.16); ת.פ. (קריות) 21857-06-14 **מדינת ישראל נ' בן סימון** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 7.9.15)).

אשר על כן, לא מצאתי כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום במקרה דנן, חרגה ממתחם הסבירות, או לוקה בפגם מנהלי אחר באופן אשר מצדיק את התערבות בית המשפט בדרך של ביטול כתב האישום, אף אם יוכיח הנאשם, כי בתיקים אחרים, נערכו הסדרים מותנים.

ככלל, די בקביעותי דלעיל, כדי לדחות את בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב האישום.

ואולם, מצאתי להידרש לסוגיה נוספת שעלתה, ב"כ הנאשם בבקשתו, מעלה טענות כלפי התנהלות השוטרים כלפי הנאשם וכי התנהגות זו לא מצאה ביטוי במסגרת כתב האישום. אין ביד"י די מידע כדי לקבוע כי אלו הם פני הדברים, אך יצוין כי עניין זה, אינו מעלה ואינו מוריד, מסמכותה של המאשימה לדחות בקשה לנקוט בהליך של הסדר מותנה.

כאמור, לא מצאתי כי בענייננו הופעלו שיקולים פסולים.

סוף דבר:

אשר על כן הבקשה לביטול כתב אישום נדחת, לא מצאתי כי הנאשם הצליח להרים את הנטל לקבוע כי המאשימה הפעילה שיקול דעת פסול בעניינו.

הדיון הקבוע ליום 9/9/20 שעה 11:30 בעינו עומד.

במועד זה ינתן מענה מפורט לכתב האישום.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר
הצדדים.